

**ΣΧΟΛΕΙΑ
ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ
2ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ
ΤΡΙΚΑΛΩΝ**

Iceland
Liechtenstein
Norway grants

Fund operated by
ΣΟΛ Crowe HUMAN RIGHTS

**Οι μαθητές μας εκφράζονται
με τα παραμύθια**

Υπεύθυνες Εκπαιδευτικοί
Αλεξάνδρα Δάντσικα, ΠΕ02
Αλεξάνδρα Καταραχιά, ΠΕ02
Ουρανία Παπαζεύκου, ΠΕ86
Ευαγγελία Τάσιου, ΠΕ01

Καλλιτεχνική Επιμέλεια
Αικατερίνη Σπαθή, ΠΕ08

Στην υλοποίηση της παρούσας εργασίας συμμετείχαν μαθητές και μαθήτριες της Α΄ και Γ΄ τάξης:

Α΄ τάξη:

Άγγελος, Νίκος, Δημήτρης, Κωνσταντίνος, Στυλιανός, Αλέξανδρος Τ.,
Άρτεμις, Λυδία, Ραφαηλία, Ευαγγελία, Αλέξανδρος Φ, Χασάν, Άϊα, Σεράνια,
Βασίλειος, Νεσίλα, Στέφανος, Κωνσταντίνα, Τσίνγκ-Πινγκ

Γ΄ τάξη:

Ανθή, Δωροθέα, Μαριάννα, Μιουάν, Κωνσταντίνα

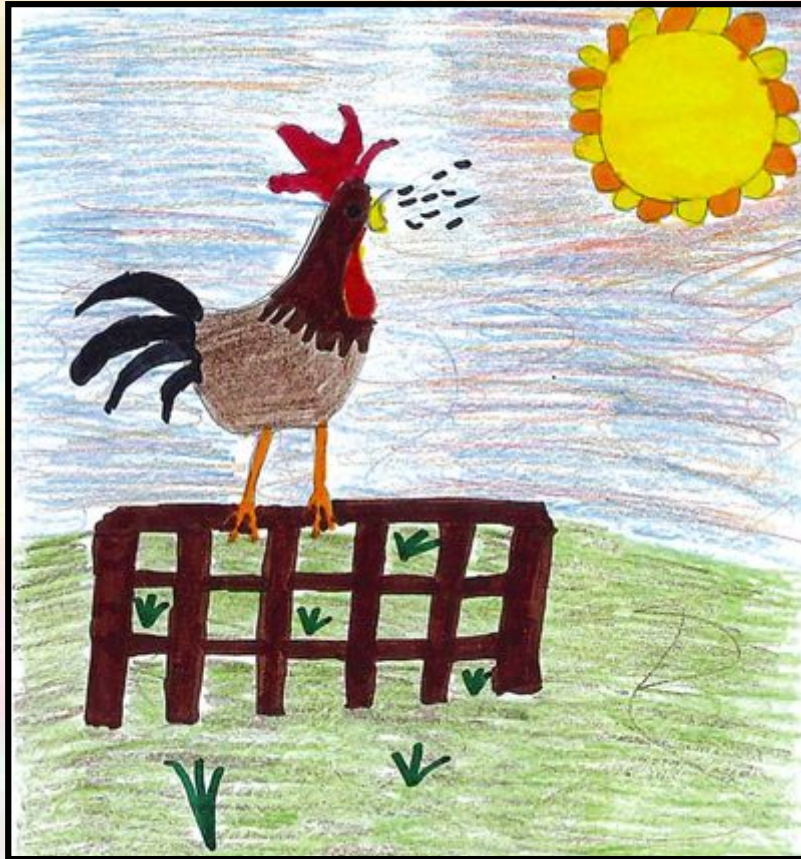
Ευχαριστούμε την Συντονίστρια Εκπαίδευσης Προσφύγων Τρικάλων,
κ. Γρηγορίου, για την πολύτιμη συμβολή της στην υλοποίηση της
εργασίας στο μεταφραστικό μέρος.

**Κόκκινη κλωστή δεμένη,
στην ανέμη τυλιγμένη,
δώσ' της κλώτσο να γυρίσει,
παραμύθι ν' αρχινίσει.**

Και κάπως έτσι οι παραμυθάδες του σχολείου μας, μαθητές και μαθήτριες από την Ελλάδα, την Αλβανία, τη Συρία, την Ουκρανία και την Κίνα ανακάτεψαν ψέματα κι αλήθεια φτιάχνοντας τα δικά τους παραμύθια.

Μας αφηγήθηκαν παραμύθια από τη χώρα τους, παραμύθια που άκουγαν από τους γονείς ή τους παππούδες τους, μοιράστηκαν σκέψεις και συναισθήματα, δούλεψαν ομαδοσυνεργατικά, ζωγράφισαν δίνοντας μορφή στο λόγο και συνειδητοποίησαν ότι τα παραμύθια έχουν τη δύναμη να ενώνουν τους λαούς.

*Έναν μύθο θα σας πω
που μου μάθανε παιδί...*

**Ο κόκορας και το
παλικάρι
(Ελληνικό Παραμύθι)**

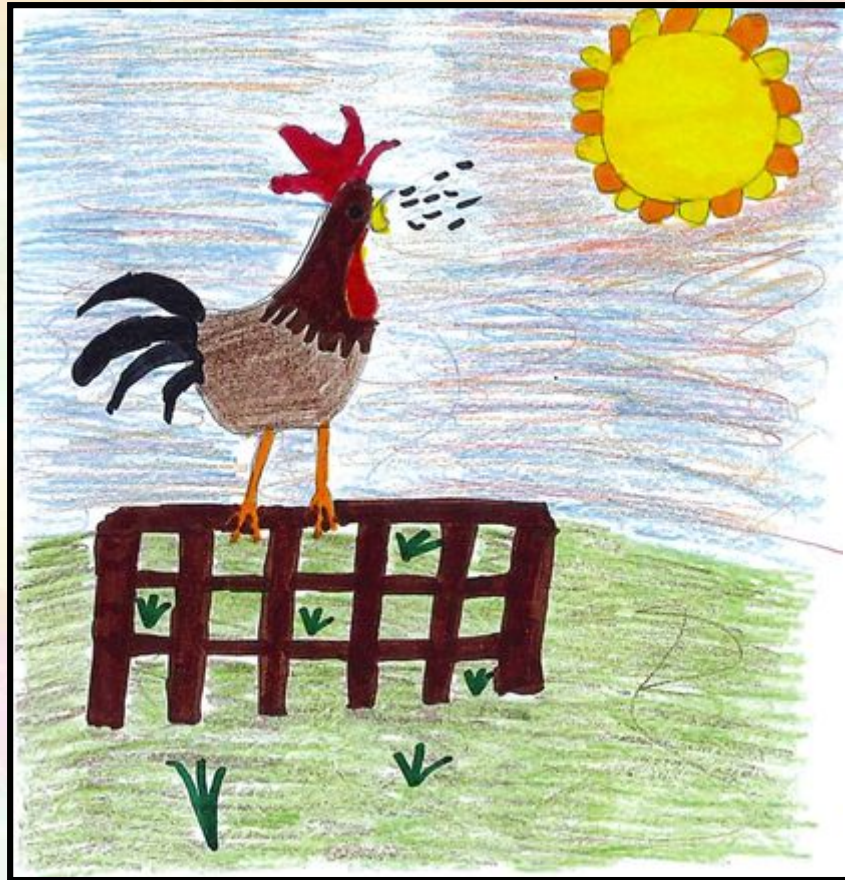
Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένας γέρος άνδρας που είχε έναν μονάκριβο γιο. Ο άνδρας αυτός ήταν φτωχός και μοναδική του περιουσία ήταν ένας κόκορας. Μια μέρα ο γέρος αρρώστησε βαριά και λίγο πριν πεθάνει κάλεσε τον γιο του και του είπε:

-Γιε μου δεν έχω χρήματα ούτε άλλα αγαθά να σου αφήσω. Σου δίνω όμως, αυτόν τον κόκορα να τον πάρεις μαζί σου όπου και αν πας. Να θυμάσαι ότι μια μέρα θα σε κάνει πλούσιο.

Και με αυτά τα λόγια έκλεισε τα μάτια του. Έτσι λοιπόν, ο νέος πήρε τον κόκορα και αναζητώντας την τύχη του έφτασε σ' ένα χωριό που οι κάτοικοι αργούσαν να ξυπνήσουν.

Διανυκτέρευσε στο πανδοχείο με σκοπό την άλλη μέρα να ζητήσει δουλειά και άφησε τον κόκορα στην αυλή.

Μόλις χρύσισε η αυγή και ο ήλιος ξεμύτισε από το καταπράσινο βουνό ο κόκορας άρχισε να κακαρίζει με όλη του την δύναμη:

- *Κι κι ρί κι! Κι κι ρί κι!*

Ανατολή! Ανατολή!

Μην κοιμόσαστε ντροπή!

Οι κάτοικοι τρομαγμένοι πετάχτηκαν από τα κρεβάτια τους και έκαναν παράπονα για τον κόκορα που τους ξύπνησε τόσο νωρίς, απειλώντας ότι θα τον κάνουν σούπα.

Ο νέος ζήτησε συγγνώμη και υποσχέθηκε ότι δεν θα ξανασυμβεί. Του βούλωσε το στόμα με ένα καλαμπόκι ώστε να μην ξανακακαρίσει.

Το επόμενο βράδυ μέσα στην ησυχία της νύχτας ο κόκορας, αφού κατάφερε να πετάξει το μεγάλο κομμάτι καλαμπόκι από το στόμα του, άρχισε να κακαρίζει.

- Κικιρίκου! Κικιρίκου!

Ξυπνήστε χωριανοί!

Οι χωρικοί πετάχτηκαν από τα κρεβάτια τους με τα παλούκια έτοιμοι να κάνουν τον κόκορα σούπα! Όμως διαπίστωσαν ότι λίγα μέτρα έξω από τα μαντριά τους με τα πρόβατα είχε πλησιάσει μια αγέλη λύκων έτοιμοι να τα κατασπαράξουν.

Τους πήραν με τα ξύλα στο κατόπι και τους έδιωξαν από το χωριό. Ζήτησαν συγγνώμη από τον νέο και αφού του έδωσαν ένα τσουβάλι φλουριά και δουλειά για να μείνει, άφησαν τον κόκορα να λαλεί κάθε πρωί.

Κικιρίκι! Κικιρίκι!

Φτάνει η ξάπλα φτάνει, φτάνει!

Σηκωθείτε μάνι μάνι!

Τέρμα, τέλος το ραχάτι!

Σηκωθείτε από το κρεβάτι!

Η εικονογράφηση του παραμυθιού έγινε από τη Λυδία

Ο μύθος του PanGu Παγκού (κινέζικη κοσμογονία)

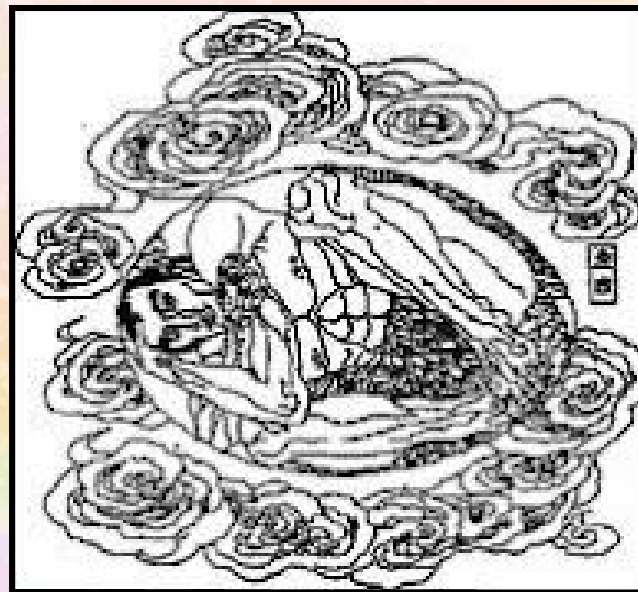

WIKIPEDIA

Μια φορά κι έναν καιρό, ο κόσμος μας ήταν σαν αβγό. Δεν υπήρχαν ούτε ζωή, ούτε συναίσθημα και ούτε άνθρωπος. Μέσα σε αυτό το αβγό, κουλουριάστηκε ο PanGu.

Ήταν ένας άντρας με κεφάλι δράκου και σώμα φιδιού. Ο Παγκού λοιπόν γεννήθηκε στο σκοτάδι. Ωστόσο δεν το άντεχε. Έτσι με το γιγαντιαίο και ισχυρό θεϊκό τσεκούρι που κρατούσε προσπάθησε να καταστρέψει το χάος και να ανοίξει ρωγμές που επέτρεπαν στο φως να διεισδύσει στο σύμπαν.

Το σκοτάδι διχάστηκε. Τα φωτεινά και καθαρά πράγματα έγιναν ουρανός ενώ τα βαριά και θολά έγιναν γη.

[pinterest.nz](https://www.pinterest.nz/)

Ανησυχούσε ο Παγκού ότι ο ουρανός και η γη θα ξαναενωθούν. Για να εμποδίσει αυτή την ένωση στεκόταν στη γη στηρίζοντας τον ουρανό. Κάθε μέρα ο ουρανός υψωνόταν, η γη πάχαινε και ο Παγκού μεγάλωνε. Πέρασαν 18 χιλιάδες χρόνια και ούτε που το κατάλαβε.

Ο ουρανός είχε γίνει μακρύτατος, η γη βαθύτατη και ο Παγκού ψηλότατος.

Ο Παγκού κόντεψε να πεθάνει από την εξάντληση που του προκάλεσε η σκληρή δουλειά όλα αυτά τα χρόνια. Λίγο πριν πεθάνει, μετέτρεψε το σώμα του.

Η αναπνοή του έγινε άνεμος και σύννεφα, ο ήχος του έγινε βροντή, το αριστερό του μάτι έγινε ήλιος, το δεξιό του μάτι έγινε φεγγάρι, τα χέρια και τα πόδια του έγιναν τέσσερις τεράστιες κολώνες που στήριξαν τον ουρανό, το σώμα και το κεφάλι του έγιναν τα πέντε ιερά βουνά, το αίμα του έγινε ποτάμια και λίμνες, οι φλέβες του έγιναν δρόμοι, οι μύες του έγιναν έδαφος, τα μαλλιά του έγιναν αστέρια, οι τρίχες του έγιναν φυτά, τα δόντια και τα οστά του έγιναν μέταλλα και πέτρες, ο μυελός των οστών του έγινε πολύτιμοι λίθοι και νεφρίτες, ο ιδρώτας του έγινε βροχή, τα διάφορα έντομα στο σώμα του έγιναν άνθρωποι. Και κάπως έτσι το χάος έγινε ο κόσμος μας και ο Παγκού δούλεψε σκληρά γι' αυτό.

Chinese Myth: Pangu, The Creator of World

JINGPING
(ΤΣΙΝΓΚΠΙΝΓΚ)

曾几何时，我们的世界就像一个鸡蛋。既没有生命，也没有情感，也没有人。在这个蛋里面，盘古卷缩起来。他是一个龙头蛇身的人。盘古是在黑暗中出生的，但是，他无法忍受。于是，他拿着那把巨大而强大的神斧，试图破坏混乱，打开让光穿透宇宙的裂缝。黑暗变暗了。明亮的东西变成了天空，浑浊的东西变成了大地。盘古担心天地会重新统一。为了阻止这种结合，他站在地上支撑着天空。天天天高地厚，地土厚实，盘古越长越高。一万八千年过去了，他甚至都没有意识到。天变得很长，地很深，盘古很高。盘古多年来的辛勤工作，已经快要筋疲力尽了。在他去世前不久，他改变了主意。气化风云，声化雷，左眼化日，右眼化月，手足化成四柱撑天，头颅化成五神山，血化成河流与湖。筋成路，细胞成地，发成星，发成草，牙骨成金石，骨髓成宝玉，汗成雨，他身体中的昆虫变成了人类。不知何故，混乱成了我们的世界，盘古为此努力。

Απαγορευμένη Αγάπη

(παραμύθι από την περιοχή των Κούρδων του Ιράκ)

Μιουάν

Μια φορά κι έναν καιρό σε μια μακρινή πολιτεία ζούσαν ο Ομάρ και η Σερά που ήταν πολύ ερωτευμένοι μεταξύ τους. Δεν μπορούσαν, όμως, να παντρευτούν γιατί ο βασιλιάς της πολιτείας ήταν πολύ κακός και όχι μόνο δεν έδινε την έγκρισή του γι' αυτόν τον γάμο αλλά και είχε διαλέξει άλλους συντρόφους για τους δυο νέους.

Στον Ομάρ θα έδινε μία από τις μαγείρισσές του και στη Σερά τον ιπποκόμο του. Μη μπορώντας ν' αντέξουν ο ένας μακριά από τον άλλον αποφάσισαν να το σκάσουν και να ενώσουν τις ζωές τους κρυφά από όλους.

Αρχικά βρήκαν καταφύγιο μέσα στο ερημικό κάστρο της πολιτείας που καθώς ήταν περικυκλωμένο από τριανταφυλλιές δύσκολα κάποιος μπορούσε να μπει μέσα.

Μετά από λίγες μέρες, όταν ο βασιλιάς κατάλαβε την απουσία τους, διέταξε τους φρουρούς του να φέρουν τους δυο νέους μπροστά του νεκρούς ή ζωντανούς.

Το νέο διαδόθηκε γρήγορα και το ερωτευμένο ζευγάρι δεν ήταν πια ασφαλές.

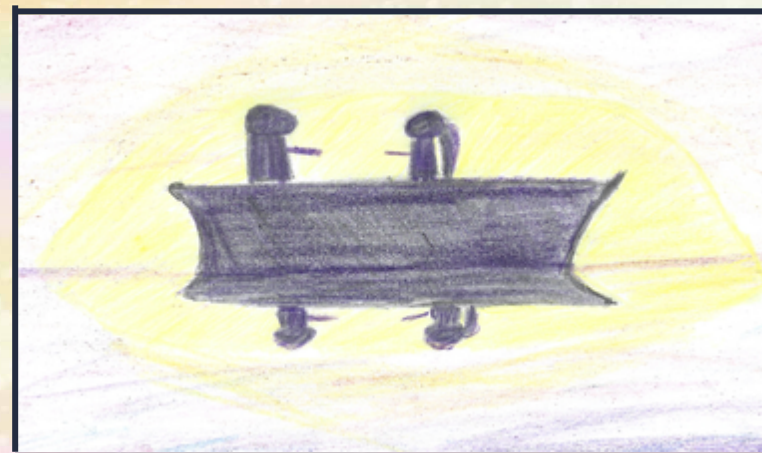
Ένα βράδυ πήραν τη μεγάλη απόφαση. Θα έφευγαν τραβώντας κατά τη θάλασσα. Δεν μπορεί κάπου θα υπήρχε ένα μέρος όπου θα μπορούσαν να κάνουν την οικογένειά τους.

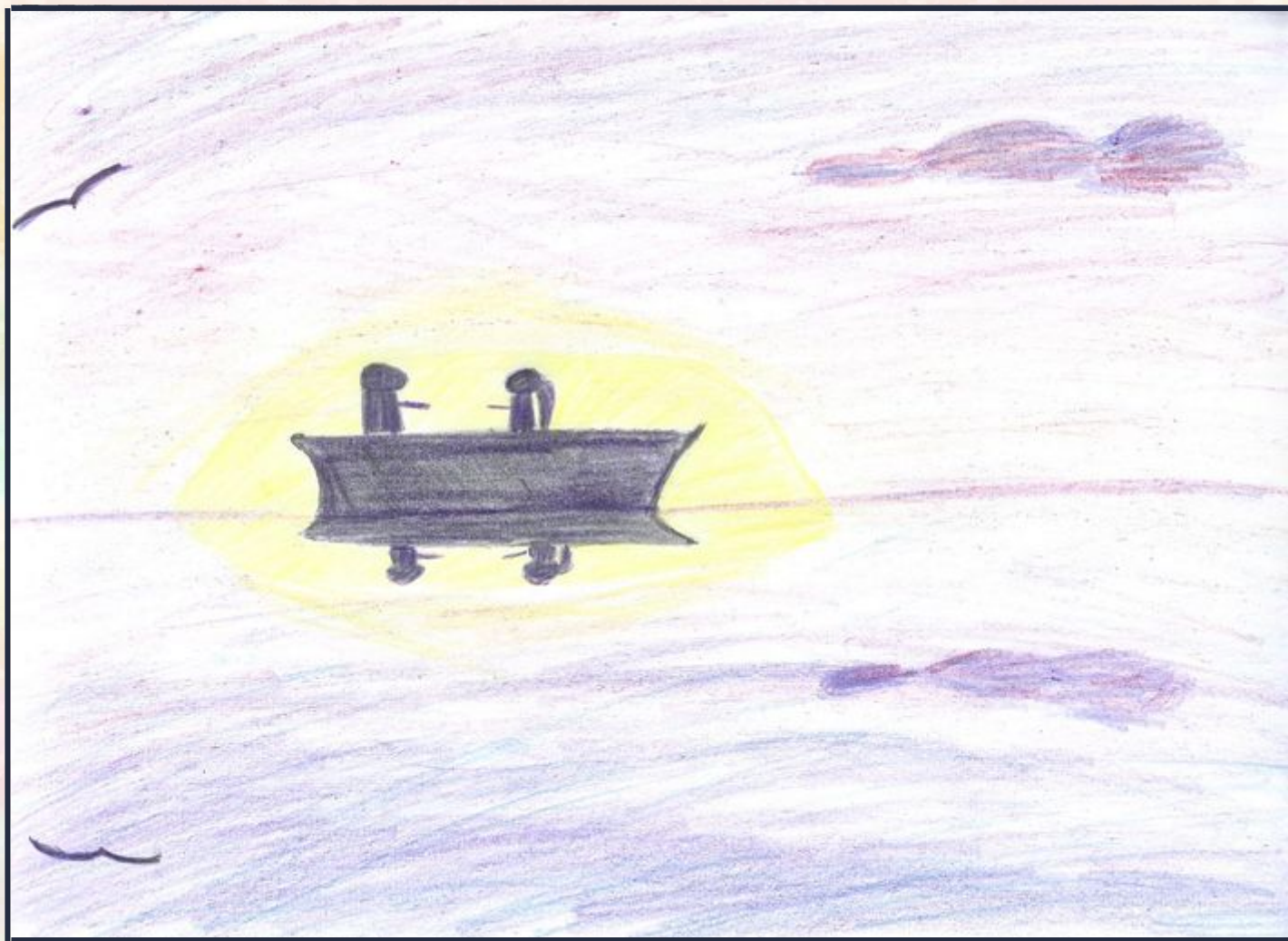
Μπήκαν, λοιπόν, σε μια βάρκα και όπου φύγει φύγει. Μετά από πολλές ώρες ταξίδι με φουρτούνα, δυνατούς ανέμους και θεόρατα κύματα έφτασαν επιτέλους στις απέναντι ακτές.

Οι άνθρωποι εκεί ήταν καλοί και φιλόξενοι. Τους πρόσφεραν καθαρά ρούχα, φαγητό, στέγη και αργότερα εργασία.

Άρχισαν να χαμογελούν και πάλι. Σ' αυτόν τον φιλόξενο τόπο θα έκαναν την οικογένειά τους. Αυτή πια ήταν η νέα τους πατρίδα.

Έτσι έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

Κωνσταντίνος

**Η Προσφυγοπούλα
(παραμύθι βασισμένο σε
πραγματική ιστορία)**

Η προσφυγοπούλα, Γ. Ιακωβίδης

Μία φορά κι έναν καιρό στα τέλη της δεκαετίας του ' 40, στο Δημοτικό Σχολείο ενός χωριού, μία από τις μαθήτρες ήταν προσφυγόπουλα της μικρασιατικής καταστροφής.

Προερχόταν από παραδοσιακή οικογένεια που ζούσε κοντά στη φύση, γνώριζε τα μυστικά της, μάζευε βοτάνια και τα χρησιμοποιούσε για θεραπευτικούς σκοπούς.

Στο σχολείο η προσφυγιά και η φτώχεια την εμπόδιζαν να κάνει παρέα με τ' άλλα παιδιά που συστηματικά την απέφευγαν. Έφτασε όμως η στιγμή που αυτό θα άλλαζε και όλοι θα καταλάβαιναν πόσο φιλεύσπλαχνη, ευαίσθητη και αλληλέγγυα ήταν αυτή η προσφυγόπουλα, όταν οι συμμαθητές της αποφάσισαν να δραματοποιήσουν την ιστορία του Τάσου και της Γκόλφως.

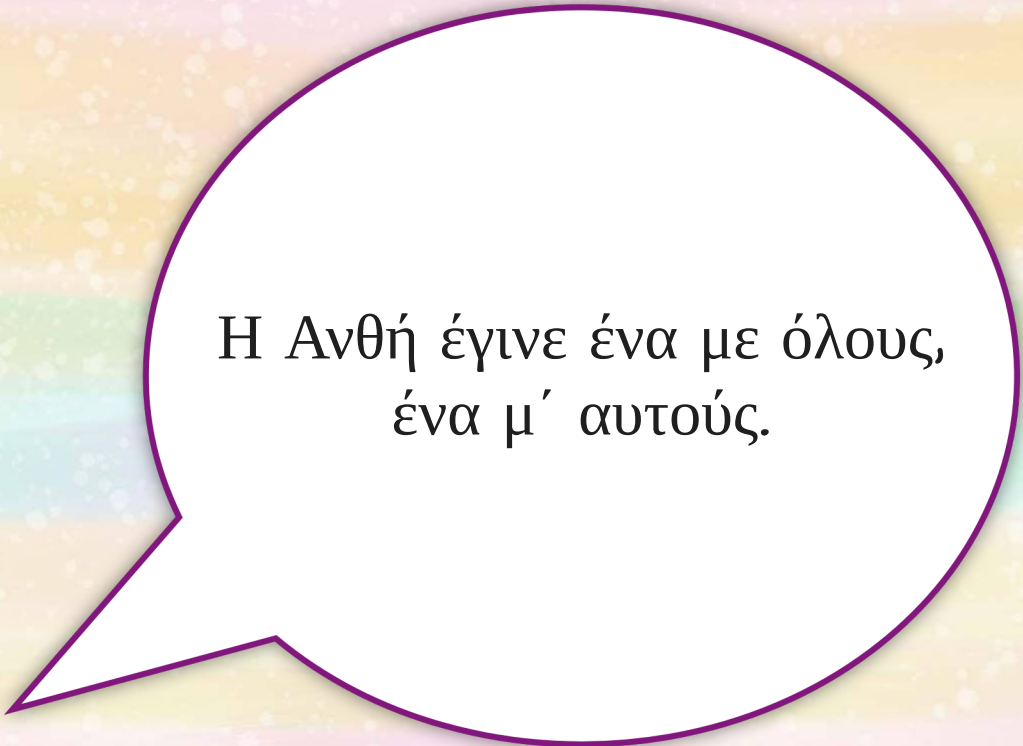
Την ημέρα της παράστασης κι ενώ όλοι παρακολουθούσαν με αγωνία, συνέβη κάτι απρόσμενο και συνταρακτικό.

Στην τελευταία σκηνή εκπυρσοκρότησε το όπλο που κρατούσε ο πρωταγωνιστής και ένας μαθητής τραυματίστηκε στο χέρι. Όλοι κοκάλωσαν και μόνο η προσφυγοπούλα έτρεξε στη σκηνή για να βοηθήσει το συμμαθητή της.

Για πρώτη φορά χρησιμοποίησε στην πράξη όλα αυτά πού χρόνια μάθαινε στην οικογένειά της για τα βοτάνια και τις χρήσεις τους. Έβγαλε από το τσαντάκι της σπαθόλαδο για να καθαρίσει την πληγή, έτριψε πάνω της λίγα φύλλα καπνού, έσκισε ένα κομμάτι από το πουκάμισό της κι έδεσε το χέρι του παιδιού.

Οι υπόλοιποι μαθητές κοίταζαν με απορία και θαυμασμό τούτο το κορίτσι, που από την αρχή της χρονιάς περιφρονούσαν και απέφευγαν.

Από εκείνη τη στιγμή η Ανθή, η προσφυγοπούλα από τη Σμύρνη, έγινε φίλη με όλους, έγινε ένα με αυτούς.

Η Ανθή έγινε ένα με όλους,
ένα μ' αυτούς.

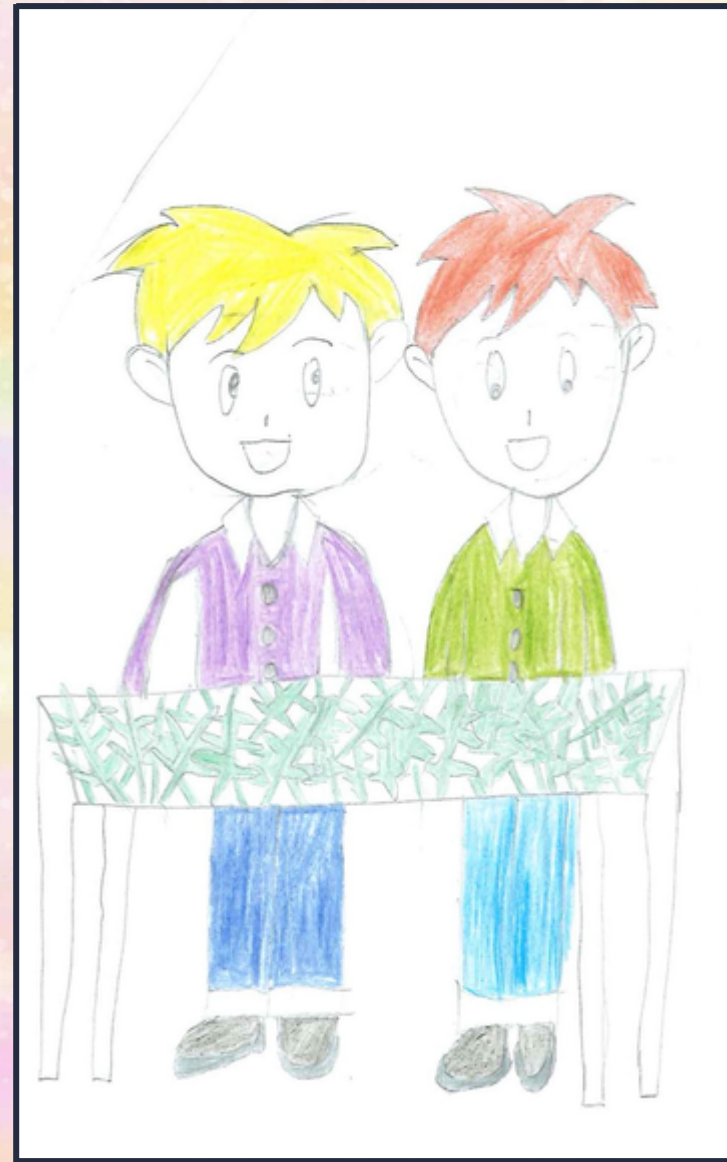

Τα Ραδίκια (Ελληνικό Παραμύθι)

Κωνσταντίνη

Μια φορά κι έναν καιρό σε ένα μικρό σπιτάκι στο δάσος ζούσαν δυο ορφανά αδερφάκια. Η ανέχεια και η φτώχεια τους ήταν τόσο μεγάλη που ζούσαν τρώγοντας ό,τι έβρισκαν στο δάσος. Κατά κύριο λόγο το γεύμα τους ήταν τα ραδίκια. Μια μέρα, λοιπόν, αποφάσισαν να κάνουν το μεγάλο βήμα. Αυτά τα ταπεινά χόρτα, τα ραδίκια, που τους κρατούσαν στη ζωή τόσο καιρό θα άλλαζαν την τύχη τους τώρα.

Την επόμενη μέρα έτρεξαν αμέσως στο δάσος και άρχισαν να μαζεύουν αχόρταγα ραδίκια. Μέχρι το μεσημέρι είχαν μαζέψει αρκετά τσουβάλια. Θα τα μοσχοπουλούσαν και θα έλυναν το πρόβλημα της φτώχειας τους.

Πρωί πρωί την άλλη μέρα ήταν στην αγορά και άπλωσαν σ' έναν πάγκο τηνπραμάτεια τους. Ο ένας ντελάλης και ο άλλος πωλητής. Η χαρά τους ήταν απερίγραπτη αλλά σύντομη.

Ξαφνικά ένας γιγαντόσωμος άνδρας τους πλησίασε και τους ζήτησε την άδεια του μικροπωλητή. Τα δυο παιδιά κοιτάχτηκαν στα μάτια.

Για ποια άδεια τους μιλούσε και ποιος ήταν αυτός ο τόσο τρομακτικός άνδρας; Γρήγορα κατάλαβαν ότι ήταν ο επιθεωρητής της αγοράς και ότι όλοι τον φοβόντουσαν.

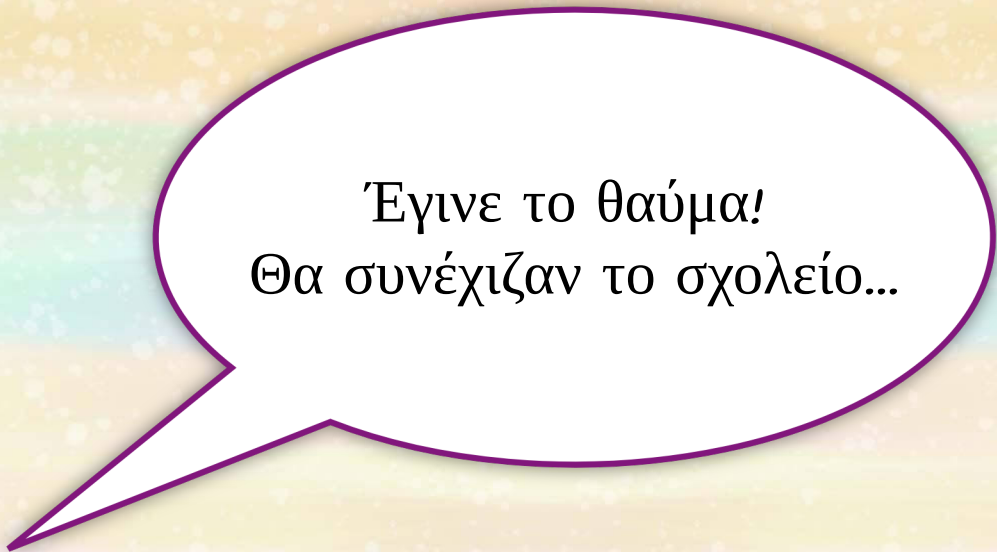
Τότε εκείνος με μια γρήγορη κίνηση αναποδογύρισε τον πάγκο τους και όλα τα ραδίκια σκορπίστηκαν στο έδαφος.

Τα δυο παιδιά αγκαλιάστηκαν τρομαγμένα μην μπορώντας να διαμαρτυρηθούν για την αδικία που γινόταν σε βάρος τους. Πού ήταν οι γονείς τους να τους υπερασπιστούν;

Τότε έγινε το θαύμα! Κάμποσοι περαστικοί που είδαν το περιστατικό σταμάτησαν και αγόρασαν τα ραδίκια σε διπλάσια τιμή από την αρχική. Τα παιδιά έτριβαν τα μάτια τους από τη χαρά τους. Ο επιθεωρητής γύρισε την πλάτη και έφυγε σκυφτός. Ευτυχώς δεν τον ξαναείδαν ποτέ.

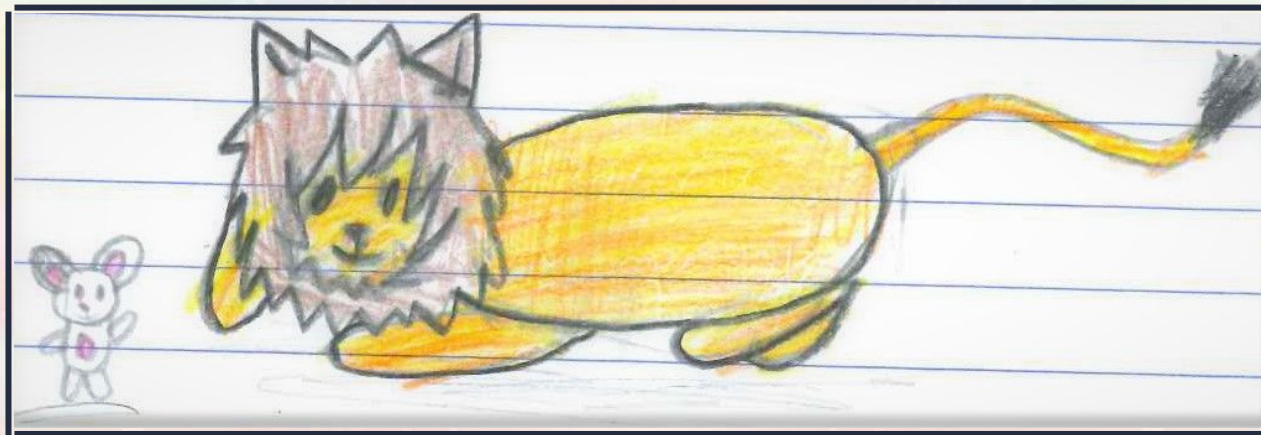
Από τότε κάθε μέρα πήγαιναν στην αγορά και πουλούσαν ραδίκια. Με τα χρήματα που μάζεψαν, κατάφεραν να πάνε στη μεγάλη πολιτεία για να συνεχίσουν το σχολείο τους, που είχαν εγκαταλείψει όταν πέθαναν οι γονείς τους.

Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα!

Έγινε το θαύμα!
Θα συνέχιζαν το σχολείο...

**Ο Ποντικός και το Λιοντάρι
(Αλβανική εκδοχή μύθου του Αισώπου)**

Νεσίλα

Μια φορά κι έναν καιρό κυβερνήτης του δάσους ήταν ένα λιοντάρι. Μια μέρα λοιπόν κι αφού είχε φάει πολύ, αποκοιμήθηκε κάτω από τη σκιά ενός δέντρου. Τον είδε ένα ποντικάκι και θεώρησε διασκεδαστικό να παίξει μαζί του. Άρχισε να τρέχει πάνω -κάτω. Ανέβηκε πάνω στην ουρά του λιονταριού και γλιστρούσε πάλι και πάλι, μέχρι που το ξύπνησε. Εκείνο θυμωμένο καθώς ήταν, βρυχήθηκε δυνατά. Άρπαξε τον ποντικό με τα κοφτερά του νύχια, άνοιξε τα μεγάλα του σαγόνια κι ετοιμαζόταν να τον κάνει μια χαψιά, όταν ο φοβισμένος ποντικός με τρεμάμενη φωνή άρχισε να του λέει:

- Σε παρακαλώ μη με φας. Συγχώρεσέ με....Άσε με να φύγω....Θα θυμάμαι πάντα ότι μου χάρισες τη ζωή και ίσως κάποια μέρα μπορέσω να σε βοηθήσω.
- Το λιοντάρι παραξενεύτηκε κι αναρωτήθηκε πως θα μπορούσε να τον βοηθήσει ένα τοσοδούλι ποντικάκι αυτόν, τον βασιλιά του δάσους. Έτσι, αποφάσισε να του χαρίσει τη ζωή του.
- Ευχαριστωωωω!!! Δεν θα το ξεχάσω ποτέ!!!
- Είσαι τυχερός γιατί είχα φάει. Την επόμενη φορά όμως δεν θα γλιτώσεις.

Një herë e një kohë ne nje xhungel jetonte nje luan qe udhehiqte pyllin.
Një ditë pasi kishte ngrënë ushimin etij luani ra te flinte nen nje peme.Një mi i vogël e pa atë dhe mendoj se do te ishte qef te luante me te.Ai nisi te vraponte rreth e rroutll luani te fjetur. Ai rreshqiste sa mundi nga lart poshte bishtit te luanit.Luani u zgjua zemëruar dhe uluriti fort.Dhe ne qast e kapi miun me thonjte e tij te medhenj.Miu nuk levizte dot.Luani hapi gojen e tij te stermadhe por ta kollugitur. Miu u tmerrua.

- Ozoti mbret te lutem,te lutem mos me ha me fal kesaj here dhe ndoshta një ditë une mund të të ndihmoj ty,te lutem.
- Luani u habit nga ideja se si nje mi mund te ishte ne gjendje ta ndimonte ate, po gjithsesi ela te ikte.
- Faleminderit zoti mbret. Nuk do ta harroj kurre mirsine tende.Ju jeni me fat miush se ume sapo kisha ngrënë.
- Tani ben mire te ikesh dhe herën tjetër mos u ngaterroi me mua ose do te jesh ushqimi im.

Νεσίλα

Λίγες μέρες αργότερα το λιοντάρι βγήκε βόλτα στο δάσος.Περπατούσε αμέριμνο και καμαρωτό. Δεν κατάλαβε ότι οι κυνηγοί του είχαν στήσει παγίδα. Πιάστηκε στα δίχτυά τους κι άρχισε να φωνάζει δυνατά.

- Βοήθεια! Βοήθεια!!

Τα ζώα του δάσους τον άκουσαν. Τον άκουσε και ο ποντικός που εκείνη την ώρα έκανε τσουλήθρα στην ουρά μιας αλεπούς. Έπρεπε να τρέξει κοντά του, να το βοηθήσει, όπως του είχε υποσχεθεί.

- Μην ανησυχείς, βασιλιά μου, θα σε ελευθερώσω.

Σκαρφάλωσε στα δίχτυα και με τα μικρά αλλά κοφτερά του δοντάκια άρχισε να τα ροκανίζει. Κατάφερε να σώσει το λιοντάρι.

- Ευχαριστώ!!! είπε το λιοντάρι. Δε θα σε πειράξω ποτέ ξανά. Μπορείς να κάνεις τσουλήθρα στην ουρά μου όποτε θες. Θέλω να γίνουμε φίλοι.

Κι έτσι το λιοντάρι κι ο ποντικός έγιναν φίλοι, έπαιζαν και γελούσαν χαρούμενοι.

Νεσίλα

Pak ditë më vonë luani kishte dale te shetiste ne xhungel.Giutare ishin fsheur pas pemeve, duke pritur te kalonte luani.Ata kishin ngritur nje kurth per ta kapur ate,dhe ja ku ra.Gjuetarët ngrinih litaret e rrjetes ku kishte rene ai.Duke u perpjekur tu aratiste, luani filloi të ulurtiste fort.Te gjitha kafshet, perfshire edhe miun e degjuan ulerimen etij.

-Zoti mbret eshte ne telashe, duhet tja kthej nderin.Ai arriti shpejt tek luani.

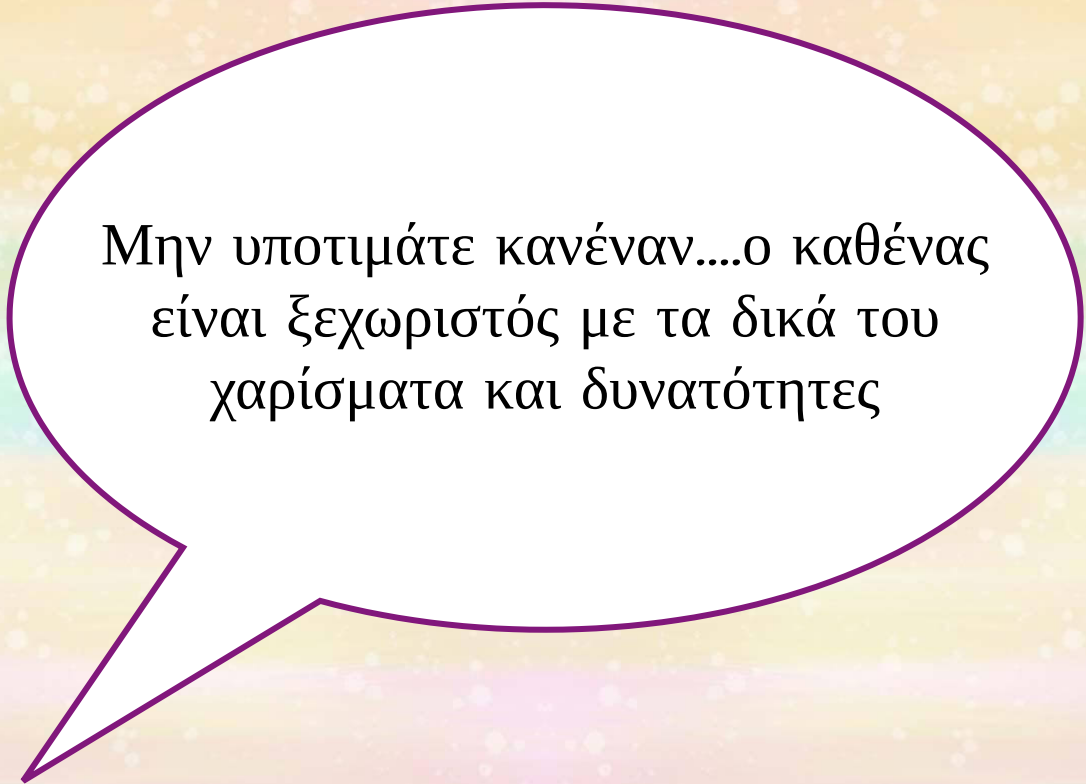
-Mos u shqetëso, mbreti im, do të të liroj.Ai u ngjit tek rrjeta dhe filloi te perdorte dhëmbët e tij të mprehte per të prere litaret.Ne fund ai arriti ta lironte luanin nga rrjeta e kurthi.Luani kuptoi se si nje mij l vogel mund te jete nje ndihme e madhe.

-Faleminderit miush nuk do te te shqetesoje me ashjehere jeto i lumtur ne pyllin tim.

-Ti sapo shpetove jeten e mbretit.Tani ti je princi i pyllit.

-Faleminderit mbret dhe miropaphi . Ne do te shihemi perseri.

-Ku po shkon keshtu?Nuk deshiron te luash me bishtin si reshqitese?!Miu filloi te kercente ne shpinen e luanit dhe te rreshqiste pergjat bishtit. Pas pak gjuetarët u kthyen me nje kafaz te madh per te marre luanin. Luani dhe miu i pane dhe filluan te vraponin ne drejtim te tyre. Luani uleriti me te madhe, e cila l tmerroi gjuetarët qe ia mbathen menjeher per ne fshat. Qe atehere Luani dhe miu u ben miq pregjitmon.

Μην υποτιμάτε κανέναν....ο καθένας
είναι ξεχωριστός με τα δικά του
χαρίσματα και δυνατότητες

Η Λάιλα και ο Λύκος (Η κοκκινοσκουφίτσα, σε Συριακή εκδοχή)

<https://www.newsnowgr.com/article/945179/to-paramythi-tis-kokkinoskoufitsas-apo-tin-plevra-tou-lykou.html>

Μια μέρα, όταν η Λάιλα έπαιζε έξω α πό το σπίτι της, την φώναξε η μητέρα της:

- Λάιλα, έλα να πας αυτό το κέικ στο σπίτι της γιαγιάς σου.

- Έρχομαι, μαμά.

Η Λάιλα μπήκε στο σπίτι και φόρεσε το παλτό της.

- Πρόσεχε, αγάπη μου, γιατί τα δάση δεν είναι ασφαλή. Πρόσεχε τον λύκο. Μην του μιλάς.

Η Λάιλα κρατώντας ένα καλάθι γεμάτο με το νόστιμο κέικ της μητέρας της, πήρε το δρόμο για το δάσος.

Ο λύκος μύρισε την τούρτα και εμφανίστηκε.

-Πού πας, όμορφη κοπέλα; Ρώτησε.

- Φύγε. Δεν σου μιλάω, είσαι λύκος, είπε η Λάιλα.

- Όχι, όχι Λάιλα. Θέλω να σε βοηθήσω. Είναι πολύ επικίνδυνα εδώ.

- Πού πας Λάιλα;.

- Πάω στο σπίτι της γιαγιάς μου να της δώσω αυτό το υπέροχο κέικ,

-Μμμ, είπε ο λύκος, αλλά πρέπει να πάρεις αυτόν τον δρόμο, είναι πολύ πιο σύντομος.

Όμως ο λύκος της είπε ψέματα, ήταν πολύ μακριά μέχρι το σπίτι της γιαγιάς της. Η Λάιλα συμφώνησε να ακολουθήσει αυτή τη διαδρομή. Όταν έφυγε, ο λύκος χαμογέλασε και είπε: "Χαχα! Θα φτάσω πρώτα εγώ στο σπίτι της γιαγιάς».

Ο λύκος έφτασε εκεί πρώτος, έφαγε τη γιαγιά, φόρεσε τα ρούχα της και τα γυαλιά της και ξάπλωσε στο κρεβάτι της.

Η Λάιλα έφτασε τελικά στο σπίτι της γιαγιάς της και χτύπησε την πόρτα.
«Καλώς την αγάπη μου», είπε ο λύκος, παριστάνοντας τη γιαγιά. Η Λάιλα άνοιξε την πόρτα.

- Γεια σου γιαγιά, πώς είσαι;
- Είμαι καλά. Χαίρομαι που σε βλέπω. Τι έχεις στα χέρια σου;
- Α!! είναι το κέικ που σου έφτιαξε η μητέρα μου.
- Ευχαριστώ. Βάλτο εκεί αγάπη μου

Μετά από αυτό, η Λάιλα κάθισε δίπλα στο κρεβάτι και κοίταξε τη γιαγιά της.

- Γιατί είναι τόσο μεγάλα τα μάτια σου;
- Για να σε βλέπω διπλά, είπε ο λύκος.
- Και γιατί είναι τόσο μεγάλη η μύτη σου; ρώτησε η Λάιλα.
- Για να σε μυρίζω,
- Γιατί είναι τόσο μεγάλα τα αυτιά σου;
- Για να σε ακούω καλύτερα.
- Και γιατί είναι τόσο μεγάλο το στόμα σου.

Για να σε φάω με αυτό !!!!

Τότε ο λύκος πήδηξε πάνω στη Λάιλα για να τη φάει, αλλά εκείνη έφυγε τρέχοντας και έτρεξε στον παππού της φωνάζοντας:

- Παππού! Παππού! Ο λύκος έφαγε τη γιαγιά και θα φάει κι εμένα!
- Τι, τι; Ο λύκος έφαγε τη γιαγιά;!!

Μετά έτρεξε στο σπίτι σκότωσε τον λύκο και έσωσε και τη γιαγιά.

Ελεύθερη Μετάφραση-Διασκευή, Φεράς Άχμεντ

قصة ليلي والذئب مكتوبة

ذات يوم، عندما كانت ليلي تلعب خارج منزلها ، كانت والدتها تدعى "ليلي تعال وخذ هذه الكعكة إلى منزل جدتك" ، قالت ليلي: "أنا قادم يا أمي". دخلت ليلي إلى المنزل ولبست معطفها: - احترس يا حبيبي ، فالأخشاب ليست آمنة واحترس من الذئب. قالت والدتها: لا تتحدث معه. كانت ليلي قد قطعت طريقها بالفعل بين الأشجار ، وهي تحمل سلة كاملة من كعكة والدتها اللذيذة. شم الذئب الكعكة وتقدم إلى ليلي.

"إلى أين أنتِ ذاهبة أيتها الفتاة الجميلة؟" سأل الذئب. "يبتعد. قالت ليلي: لن أتحدث معك ، أنت ذئب شرير. - لا ، لا ليلي. أريد مساعدتك. قال الذئب: إنه أمر خطير للغاية هنا. - إلى أين أنت ذاهب يا ليلي؟ سأل الذئب. قالت ليلي: - أنا ذاهب إلى منزل جدتي لأقدم لها هذه الكعكة اللذيذة. قال الذئب: "ممم ، لكن عليك أن تأخذ هذا الطريق ، فهو أقصر بكثير". لكن الذئب كذب عليها ، كان ذلك طريقًا طويلًا جدًا إلى منزل جدتها. وافقت ليلي على سلوك هذا الطريق. عندما ذهبت ابتسم الذئب وقال "هههه! سأصل إلى منزل الجدة أولاً. وصل الذئب هناك أولاً وأكل الجدة ولبس ملابسها ونظاراتها ووضع على سريرها. وصلت ليلي أخيرًا إلى منزل جدتها ، وطرقت الباب. قال الذئب "زكوم في حبيبي" متظاهراً بأنه الجدة. فتحت ليلي الباب. "مرحبا يا جدتي. كيف حالك؟" قالت ليلي. "أنا بخير. سعيد لرؤيتك. ماذا بين يديك؟ سأل الذئب. قالت ليلي: - أوه ، إنها الكعكة التي خبزتها لك أمي. "شكرا لك . ضعه هناك غسل.

بعد ذلك جلست ليلي بجانب السرير وحدقت في جدتها. "لماذا عيناك كبيرة جدا؟ سأل ليلي. قال الذئب: "لأنني أراك بجانبهم". "ولماذا أنفك كبير جدا؟" سأل ليلي. قال الذئب: "لأنني أشمك بها". "ولماذا أذنك بهذا الحجم؟ سأل ليلي. قال الذئب: "لأنني أسمعك منهم". "ولماذا فمك كبير جدا؟" سأل ليلي. "لأنني أكلتك بها!" ثم قفز الذئب على ليلي ليأكلها لكنها هربت وركضت إلى جدها وهو يصرخ: جدها! أكل الذئب الجدة وسيأكلني! ماذا أو ما؟ < أكل الذئب جدتك > سأل الجد. ثم ركض إلى المنزل وقتل الذئب وأنقذ الجدة أيضًا.

**ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ
(Ουκρανικό Παραμύθι)**

Δωροθέα - Μαριάννα

Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσε ένα ζευγάρι δίπλα στο δάσος ενός χωριού. Κάθε μέρα ο άντρας πήγαινε να δουλέψει στα χωράφια, ενώ η γυναίκα του έμενε στο σπίτι.

Ο άντρας δούλευε πολύ και στο τέλος της ημέρας ήθελε να φάει και να ξεκουραστεί, ώστε να πάρει δυνάμεις για την επόμενη μέρα. Αλλά η γυναίκα του ήταν πολύ τεμπέλα και δεν ήθελε να κάνει τις δουλειές του σπιτιού.

Έτσι κάθε βράδυ σκαρφιζόταν μια καινούρια δικαιολογία για να τις αποφύγει. Άλλες φορές του έλεγε ότι είναι άρρωστη, τις άλλες ότι πονούσε το πόδι της και κάπως έτσι περνούσαν οι μέρες.

Όμως ο άντρας της, ήλπιζε κάθε μέρα, ότι τουλάχιστον θα του μαγείρευε κάτι για βραδινό. Τόσο κουρασμένος που ήταν από τα χωράφια, τα μάτια του ίσα ίσα έμεναν ανοιχτά για να μαγειρέψει, ώστε αυτός αλλά και η γυναίκα του να μην πεινάσουν.

Μάταια ο κόπος του...

Ο χρόνος κυλούσε και οι εποχές άλλαζαν η μία μετά την άλλη. Είχε έρθει φθινόπωρο και αυτό σήμαινε ότι οι νύχτες τώρα θα άρχιζαν να μεγαλώνουν.

Τελικά η υπομονή του άνδρα έφτασε στα όριά της και την επόμενη κιόλας μέρα, έδρασε ανάλογα.

Το βράδυ που ακολούθησε ο άντρας ήρθε στο σπίτι και άρχισε να βάζει τις φωνές. Τρομαγμένη η γυναίκα, είδε τον άντρα της να φωνάζει στο τσουβάλι που ήταν στη γωνία του σαλονιού τους. Με αυτό το τσουβάλι, ο άντρας κάθε βράδυ μετέφερε τα ξύλα και η γυναίκα απόρησε. Προχώρησε με μικρά βήματα προς την κατεύθυνση του συζύγου της και τελικά τον ρώτησε, « άντρα μου, γιατί τόσο πολύ φωνάζεις στο τσουβάλι; Τι σου έχει κάνει;»

Τότε ο άντρας σταμάτησε να φωνάζει, γύρισε προς τη γυναίκα του και της είπε, «κοίταξε, σήμερα το πρωί είπα στο τσουβάλι να μου καθαρίσει το σπίτι και να μου μαγειρέψει αλλά τώρα που γύρισα στο σπίτι δεν έκανε τις δουλειές που του είχα αναθέσει».

Η γυναίκα ξαφνιασμένη πάλι τον ρώτησε, « πώς μπορεί το τσουβάλι να κάνει τις δουλειές; Τσουβάλι είναι». Ο άντρας απάντησε, «το τσουβάλι μου υποσχέθηκε ότι θα μου μαγειρέψει και πως θα κάνει όλες τις δουλειές του σπιτιού».

Η γυναίκα δε συνέχισε να τον ρωτάει και απλά πήγε να κοιμηθεί.

Τη δεύτερη μέρα που ο άντρας γύρισε σπίτι ξανάρχισε να φωνάζει το τσουβάλι, αλλά το τσουβάλι δεν του απαντούσε και έτσι ο άντρας ζήτησε από τη γυναίκα του βοήθεια και της είπε, «έλα γυναίκα, θέλω να με βοηθήσεις λίγο να τιμωρήσω το τσουβάλι, εφόσον δε με ακούσει».

Και έτσι η γυναίκα ήρθε δίπλα του. Ο άντρας πήρε το τσουβάλι και το έβαλε στην πλάτη της. Πήρε ένα ξύλο και άρχισε να χτυπάει το τσουβάλι και να φωνάζει, «γιατί δεν έκανες τις δουλειές; Γιατί δε μου μαγειρέψες; Αύριο θέλω να μου κάνεις όλα αυτά που σου ζήτησα, αλλιώς θα υποστείς την ίδια τιμωρία».

Με αυτόν τον ρυθμό χτύπησε πάρα πολύ το τσουβάλι στην πλάτη της γυναίκας. Το επόμενο πρωί, όταν ο άντρας της πήγε στα χωράφια, η γυναίκα ξύπνησε και μίλησε στο τσουβάλι «έλα τσουβάλι μου, κάνε καμιά δουλειά, γιατί ο άντρας μου θα έρθει το βράδυ και θα σε τιμωρήσει».

Και όλη την ημέρα, η γυναίκα δεν έκανε τίποτα, περιμένοντας ότι το τσουβάλι θα έκανε τελικά αυτό που του ζητήθηκε. Το βράδυ που γύρισε ο άντρας, χωρίς να φωνάζει, απλά πήρε το τσουβάλι και το έβαλε στην πλάτη της γυναίκας, αρχίζοντας να το ξαναχτυπάει.

Η καημένη η γυναίκα πονούσε πάρα πολύ αλλά δεν είπε τίποτα. Απλά με χίλια ζόρια έφτασε στο κρεβάτι κι κοιμήθηκε.

Ήρθε και η επόμενη μέρα. Η γυναίκα ξύπνησε πρωί πρωί και άρχισε να καθαρίζει το σπίτι και να μαγειρεύει γιατί φοβόταν ότι ο άντρας της πάλι θα χτυπούσε το τσουβάλι. Δεν άντεχε άλλο να πονάει και να δέχεται μαζί με το τσουβάλι τα χτυπήματα. Άλλωστε μόνο αυτή τα ένιωθε.

Το βράδυ που γύρισε ο άντρας της είδε το σπίτι καθαρό και το φαγητό στο τραπέζι. Πήγε, λοιπόν, στο τσουβάλι και του είπε, «μπράβο σου που έκανες όλες τις δουλειές. Βλέπεις που σου φώναζα και τελικά με άκουσες;»

Η γυναίκα ήταν τόσο πολύ κουρασμένη, που ίσα ίσα με σιγανή φωνή είπε στον άντρα της ότι αυτή μαγείρεψε και καθάρισε.

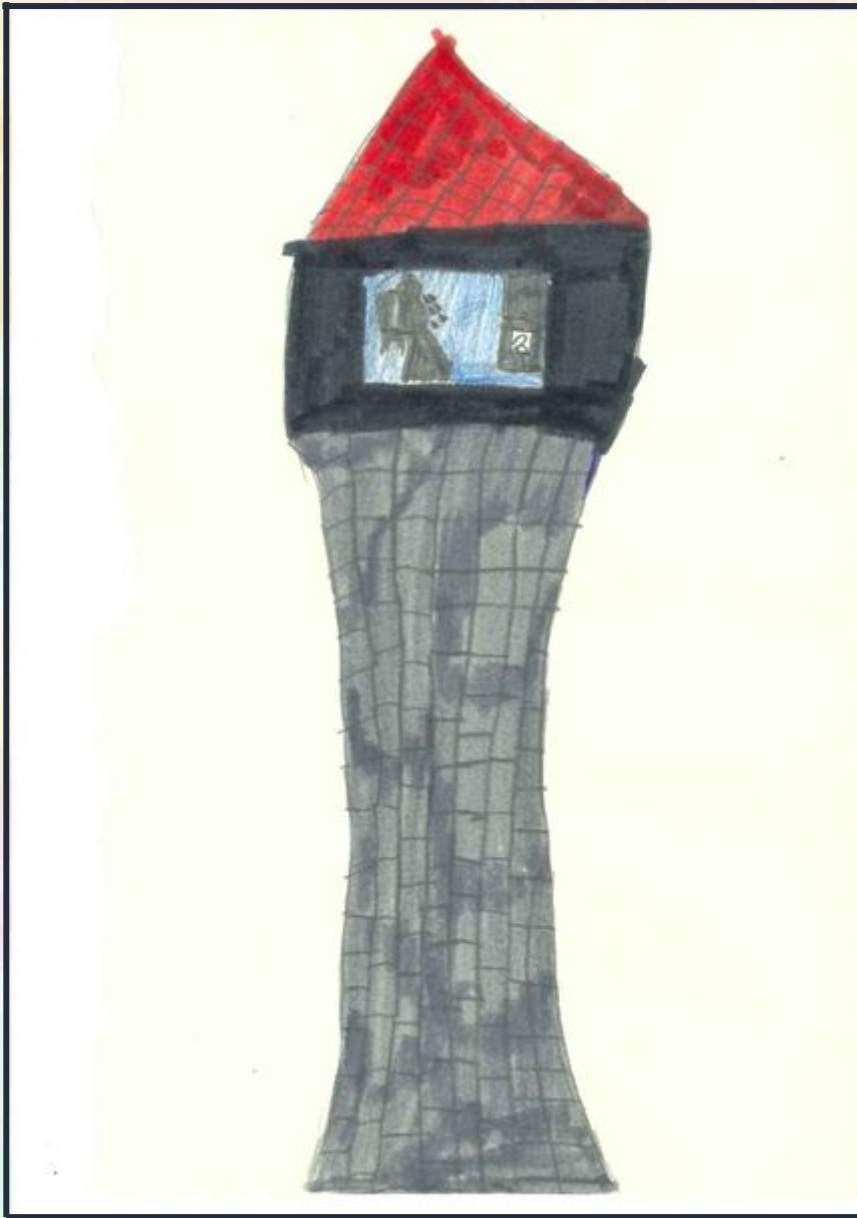
Ο άντρας της γύρισε προς το μέρος της και την αγκάλιασε. «Δεν περίμενα ποτέ ότι θα σε άκουγα να το λες αυτό. Εσύ που έλεγες πως ήσουν τόσο βαριά άρρωστη κατάφερες να τα κάνεις όλα αυτά;» Και της συμπλήρωσε, «αν αύριο δε θα μπορέσεις να κάνεις τις δουλειές, θα φωνάξω πάλι το τσουβάλι να τις κάνει και αν όχι τότε θα το τιμωρήσω».

Η γυναίκα προτίμησε να μην πάρει το ρίσκο και από εκείνη τη στιγμή άρχισε να κάνει τις δουλειές για τις οποίες ήταν υπεύθυνη.

Έτσι το ζευγάρι έζησε αυτό καλά και εμείς καλύτερα.

**Φτιάξε καρδιά μου το δικό σου
παραμύθι.....**

**Η φυλακισμένη
βασιλοπούλα**

Μία φορά κι έναν καιρό σ' έναν χρυσό Πύργο πού βρισκόταν σε ένα δάσος μαγεμένο ζούσε μία βασιλοπούλα που την είχε παγιδεύσει μία μάγισσα.

Μία μέρα η καλή νεράιδα, περνώντας έξω από τον Πύργο, είδε τη βασιλοπούλα να κλαίει γιατί ήταν αναγκασμένη να ζει μακριά από το βασίλειό της και τον αγαπημένο της πατέρα. Έμαθε την ιστορία της και τη διηγήθηκε στο γιο της πού ήταν γενναίο παλικάρι προκειμένου να τη σώσει.

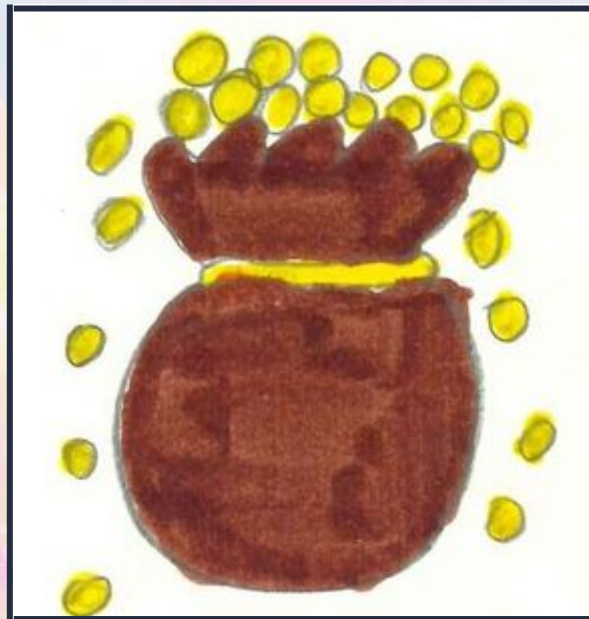
Μέρες προσπαθούσε να βρει ένα σχέδιο διάσωσης, μα μάταια. Τότε σκέφτηκε να ζητήσει βοήθεια από τον φίλο του τον γίγαντα. Αυτός, όχι μόνο δεν αρνήθηκε να βοηθήσει αλλά προσπάθησε με ένα μαγικό κλειδί ν' ανοίξει την σιδερένια πόρτα του Πύργου. Δεν τα κατάφερε όμως και ξαναπροσπάθησε.

Αυτή τη φορά σκαρφάλωσε στο δωμάτιο που ήταν φυλακισμένη η όμορφη βασιλοπούλα, την πήρε στα χέρια του αλλά του έπεσε. Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε πάνω σ' ένα άσπρο φτερωτό άλογο το γενναίο παλικάρι και με μια αστραπιαία κίνηση την έπιασε και την έσωσε.

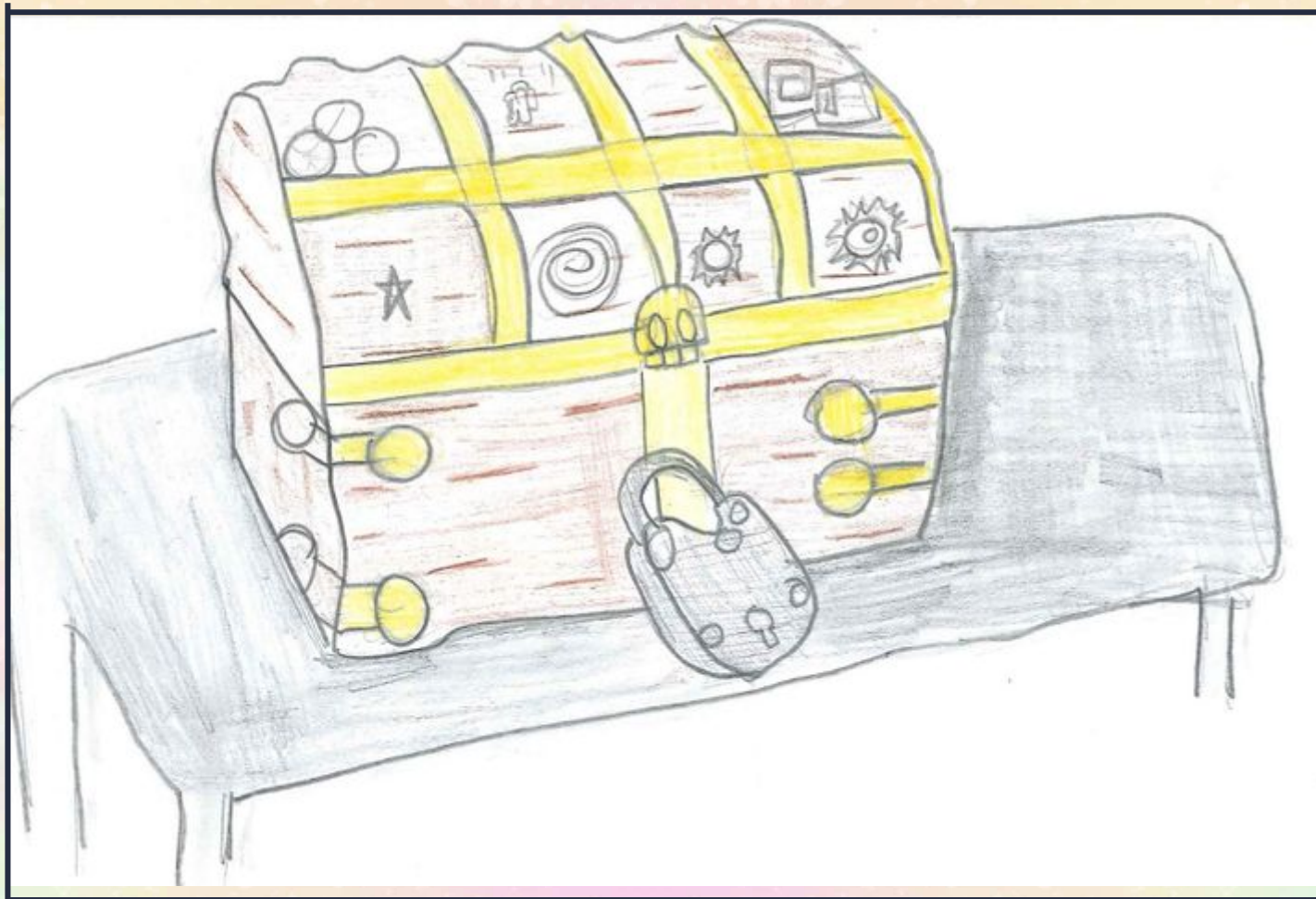

Ο βασιλιάς πατέρας της αντάμειψε τον νέο δίνοντας του για γυναίκα του την κόρη που ήταν ο πολύτιμος θησαυρός του.
Το βασίλειο έζησε έναν γάμο μοναδικό στην ιστορία του και αυτοί έζησαν καλά κι εμείς καλύτερα.

Λυδία, Νίκος, Νεσίλα, Άγγελος

Η βασίλισσα κι ο κρυμμένος θησαυρός.

Μία φορά κι έναν καιρό στη μέση ενός μαγεμένου δάσους βρισκόταν ένας ψηλός Πύργος. Εκεί ζούσαν ευτυχισμένοι ο βασιλιάς Κοκκινογένης και η βασίλισσα Κερασάνθη.

Στη βασίλισσα άρεσε να κάνει μακρινούς περιπάτους μέσα στο δάσος. Σε έναν περίπατο της, λοιπόν, συνάντησε την καλή νεράιδα που της χάρισε ένα κλειδί, ένα φτερωτό άλογο κι έναν χάρτη για να βρει τον θησαυρό του δάσους.

Της είπε, μάλιστα, να πάρει το μονοπάτι που θα συναντήσει δεξιά της για να φτάσει στο σημείο πού ήταν κρυμμένος ο θησαυρός. Την προειδοποίησε ότι οι κίνδυνοι που θα αντιμετωπίσει είναι πολλοί.

Η Κερασάνθη ανέβηκε στ' άλογο κι έφτασε σ' ένα ξέφωτο. Ξαφνικά το άλογο σταμάτησε. Η βασίλισσα δεν ήξερε τι να κάνει. Αποφάσισε να το αφήσει εκεί και να ακολουθήσει τα σημάδια του χάρτη.

Δρόμο πήρε, δρόμο άφησε μέχρι που συνάντησε έναν δυνατό γίγαντα-τον φύλακα του θησαυρού. Ήταν τρομακτικός με τα μακριά αχτένιστα μαλλιά του, τα βρόμικα ρούχα του και τα χαλασμένα δόντια του. Στη θέα του σάστισε και το 'βαλε στα πόδια. Έτρεχε μπρος αυτή και πίσω της αυτός. Σκόνταψε, όχι πάνω σε πέτρες ή σε πεσμένους κορμούς δέντρων αλλά σ' ένα παλικάρι γενναίο κι όμορφο που έψαχνε κι αυτό για τον κρυμμένο θησαυρό.

Ο νέος ήξερε το μυστικό της δύναμής του γίγαντα, ότι δηλαδή αυτή οφειλόταν στα μακριά άκοπα μαλλιά του. Έτσι, περίμενε ο γίγαντας να κοιμηθεί. Με τη βοήθεια της Κερασάνθης κατάφερε να του κόψει τα μαλλιά.

Αδύναμος πια αυτός δεν μπορούσε να κάνει κάτι για να τους εμποδίσει. Έχοντας το χάρτη, το κλειδί και το φτερωτό άλογο, που στο μεταξύ έφτασε κοντά τους, βρήκαν τον θησαυρό και τον μοιράστηκαν.

Η βασίλισσα επέστρεψε στον πύργο κι έκανε ότι μπορούσε για το βασίλειό της ενώ το γενναίο παλικάρι παντρεύτηκε την κόρη της. Κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Στυλιανός, Στέφανος, Κωνσταντίνος, Χασάν

Ο Λεοντόκαρδος κι ο θησαυρός

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα γενναίο παλικάρι που το έλεγαν Λεοντόκαρδο γιατί είχε δύναμη και καρδιά λιονταριού. Ο Λεοντόκαρδος ζούσε σ' ένα χωριουδάκι που κοντά του υπήρχε ένα μαγεμένο δάσος. Από μικρός άκουγε τους σοφούς του χωριού να λένε ότι στο πυργόσπιτο του δάσους ήταν κρυμμένος ένας πολύτιμος θησαυρός που κανένας όμως δεν είχε καταφέρει να βρεί. Όσοι μάλιστα το προσπάθησαν πέθαναν γιατί το κλειδί του πύργου το κρατούσε μια γριά μάγισσα που σε όποιον πλησίαζε έστελνε το βοηθό της το δράκο να τον σκοτώσει.

Έτσι όταν μεγάλωσε θέλησε να δοκιμάσει κι αυτός την τύχη του. Μια μέρα πήρε τη μεγάλη απόφαση, φίλησε μάνα κι αδελφή κι έφυγε για το μαγεμένο δάσος. Στο δρόμο συναντά μια όμορφη κοπέλα, σωστή νεράιδα. Τον ρωτά τι γυρεύει στα μέρη της κι αυτός της λέει την αλήθεια του. Τότε αυτή αποφασίζει να τον βοηθήσει γιατί κουράστηκε χρόνια τώρα να βλέπει σκοτωμένα παλικάρια.

Του είπε πως για να πάρει το κλειδί από την μάγισσα πρέπει να σκοτώσει το δράκο. Ο μόνος τρόπος για να το κατορθώσει είναι να τον υπνωτίσει. Του έδωσε το υπνόχορτο, του ευχήθηκε καλή τύχη κι ο Λεοντόκαρδος συνέχισε το δρόμο του.

Καταμεσίς στο δάσος βλέπει τον δράκο. Γρήγορα - γρήγορα βγάζει το παγούρι του, ρίχνει το υπνόχορτο και βαδίζει προς τη μεριά του. Όταν τον βλέπει ο δράκος ετοιμάζεται να του επιτεθεί. Το γενναίο παλικάρι του προσφέρει το παγούρι του λέγοντας ότι όποιος πίνει απ' αυτό πολλαπλασιάζει τη δύναμή του. Ο δράκος καθώς ήταν αφελής, τον πίστεψε κι ήπια μονορούφι το νερό. Σε λίγο κοιμήθηκε και ο Λεοντόκαρδος πήρε το κλειδί του πύργου.

Για κακή του τύχη ο φύλακας του πυργόσπιτου ήταν ένας τρομακτικός γίγαντας. Αναρωτιόταν: Τι να κάνω; Πως να τον σκοτώσω; Θα με κάνει μια χαψιά...Χάθηκα!!!

Κι ενώ σκεφτόταν όλα αυτά εμφανίστηκε πάλι η νεράιδα του δάσους. Αυτή τη φορά του έδωσε το τόξο της με το δηλητηριασμένο βέλος. Μέχρι να καταλάβει ο γίγαντας τι γίνεται το παλικάρι τον είχε σκοτώσει.

Ανοίγει την βαριά,σιδερένια πόρτα του πύργου. Ψάχνει παντού.Τελικά βρίσκει το σεντούκι με το χρυσάφι στο υπόγειο.

Δεν μπορεί να κρύψει την χαρά του, όταν ξαφνικά σταματά μπροστά του ένα άσπρο φτερωτό άλογο.Ο καβαλάρης του είναι μια όμορφη κοπέλα. Ο Λεοντόκαρδος θαμπώνεται από την ομορφιά της. Τον ρωτά πως βρέθηκε εκεί. Το παλικάρι της διηγείται την ιστορία του κι αυτή του λέει ότι είναι η κυρά του πύργου που την κρατούσε φυλακισμένη ο γίγαντας.

Τον ευχαριστεί που την ελευθέρωσε και του ζητά να μείνει κοντά της. Ο Λεοντόκαρδος δέχεται να γίνει άντρας της.Κι έτσι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

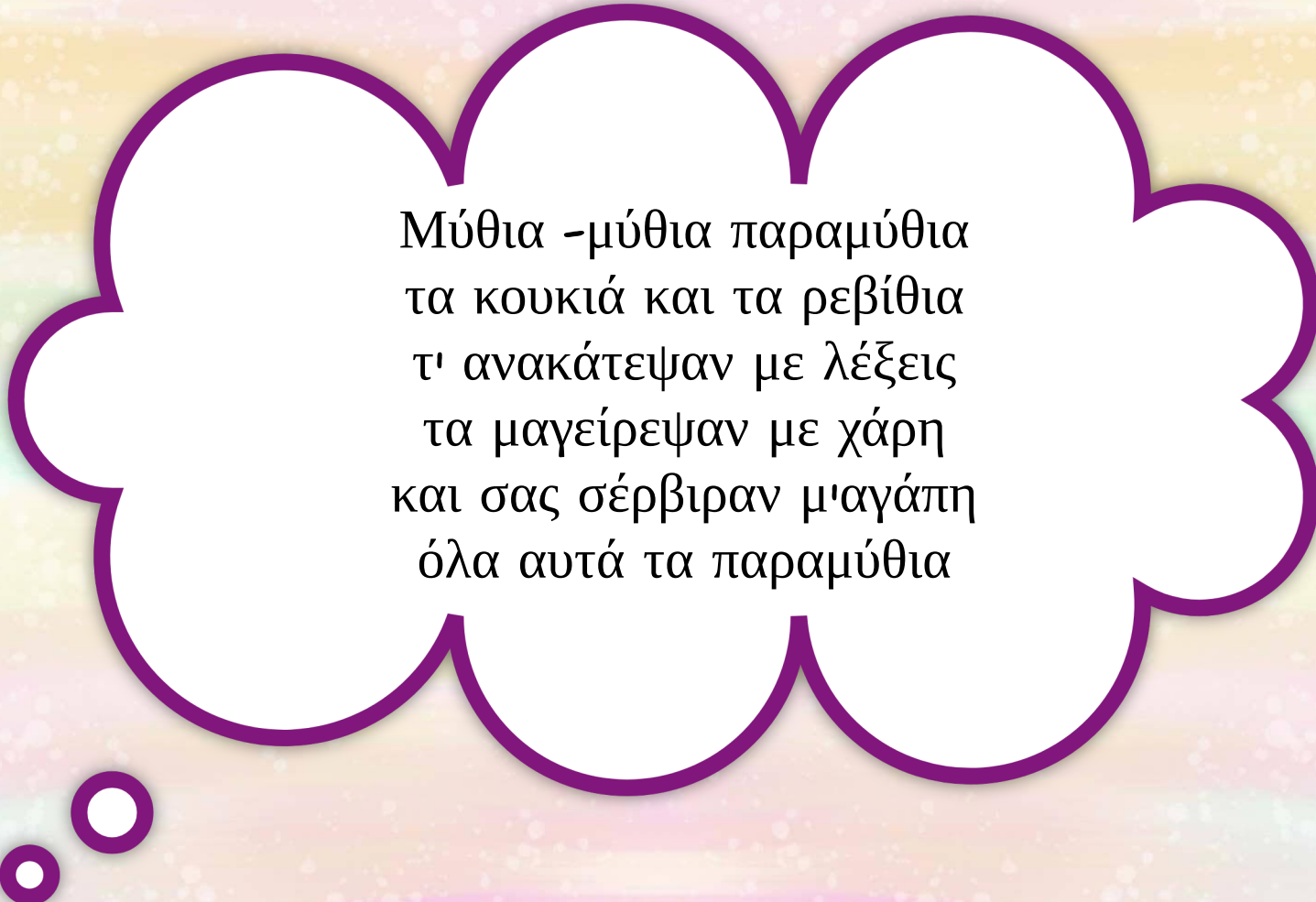
Αλέξανδρος, Άρτεμις, Άγια(Αγα), Αλέξανδρος, Εύα

Οι παραμυθιάδες... εν δράσει...

Οι παραμυθιάδες... εν δράσει...

Μύθια -μύθια παραμύθια
τα κουκιά και τα ρεβίθια
τ' ανακάτεψαν με λέξεις
τα μαγείρεψαν με χάρη
και σας σέρβιραν μι'αγάπη
όλα αυτά τα παραμύθια

Φωτογραφία 1ης σελίδας:

<https://www.youtube.com/watch?v=PPNLA3kCBy4>

Παραμύθια από όλο τον κόσμο № 3 - Vinyl Rip - Full Album